

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν Κ Α Ι Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

«ΠΙΣΤΕΙ ΜΩΥΣΗΣ...»

Το δεύτερο βιβλίο της αγίας Γραφής, η Έξοδος, μας αναφέρει ότι τα παιδιά του Ιακώβ με τις οικογένειες τους κι αυτόν τον ίδιο, όταν πήγαν στην Αίγυπτο κοντά στον αδελφό τους, τον Ιωσήφ, για να γλιτώσουν από την παγκόσμια πείνα που είχε επικρατήσει τότε, ήταν μόνο εβδομήντα πέντε άτομα. Στην επόμενη γενιά όμως, αυξήθηκαν και πληθύνθηκαν πάρα πολύ «και κατίσχυον σφόδρα».

Ανέβηκε δε στο θρόνο της Αιγύπτου άλλος Φαραώ, που σε αντίθεση με τον προκάτοχό του, που ήταν φίλος των Ισραηλιτών, λόγω της αγάπης που είχε προς τον Ιωσήφ, αυτός στράφηκε εναντίον τους. Εφάρμοσε εξοντωτικά μέτρα γενοκτονίας κατά των Ισραηλιτών. Παρόλα όμως τα μέτρα οι Ισραηλίτες «ίσχυον σφόδρα».

Τότε ο Φαραώ έδωσε εντολή στις μαίες, όταν γενούν οι Ισραηλίτισσες αρσενικό μωρό, να το σκοτώνουν. Εκείνες όμως φοβούμενες το Θεό δεν το έκαναν, κι όταν τις κάλεσε σε απολογία, δικαιολογήθηκαν ότι οι Εβραίες γεννούν μόνες τους, προτού προλάβουν να πάνε οι μαίες. Τότε ο Φαραώ έδωσε εντολή στο λαό του γενικά, μόλις δουν μωρό αρσενικό να το ρίχνουν στον ποταμό Νείλο.

Τότε ακριβώς, κάποια οικογένεια, που ήταν από τη φυλή Λευί, απέκτησε ένα αγόρι που ήταν πολύ όμορφο. Το έκρυψαν για τρεις μήνες, για να μη το αντιληφθούν οι Αιγύπτιοι και το πνίξουν. Μετά τους τρεις μήνες, επειδή δεν μπορούσαν να το κρατούν χωρίς να γίνει αντιληπτό, σκέφθηκε η μητέρα του μωρού το εξής τέχνασμα. Πήρε ένα πανέρι, το έχρισε με άσφαλτο και πίσσα για να είναι αδιάβροχο και το άφησε σ' ένα έλος, που τα νερά δεν ήτανε ορμητικά για να το παρασύρουν, κοντά στο μέρος του ποταμού που λουζόταν η κόρη του Φαραώ, και κατασκόπευε η αδελφή του Μαριάμ τι θ' απογίνει. Κατέβηκε η θυγατέρα του Φαραώ να λουστεί μαζί με τις υπηρέτριες της και παρατήρησε το πανέρι που έπλεε. Το πήρε, το άνοιξε, το είδε που έκλαιγε, το λυπήθηκε και είπε: «αυτό το μωρό είναι από τα παιδιά των Εβραίων». Κι ενώ ο πατέρας της ο Φαραώ έδωσε εντολή στο λαό του να ρίχνει κάθε παιδί, που βρίσκει, στο Νείλο και να το πνίγει, η κόρη του, φωτισμένη από το Θεό και μαγνητισμένη από την ομορφιά του μωρού, σκέφθηκε να το υιοθετήσει. Τότε η αδελφή του Μαριάμ, που παραμόνευε, έτρεξε και της είπε ότι μπορεί να τη βρει παραμμένα από τη φυλή των Εβραίων, για να της το θηλάσει και να το μεγαλώσει. Η κόρη του Φαραώ δέχθηκε κι αυτό το παράλογο, που της πρότεινε η αδελφή του μωρού και, όταν έφθασε η μητέρα του στο παλάτι, της έδωσε εντολή να το αναθρέψει για λογαριασμό της στο σπίτι της και πλήρωνε τη μητέρα του για να κάνει τη δουλειά, που έτσι κι αλλιώς θα την έκανε ως μητέρα του. Τι θαυμαστός όντως ο Θεός και πόσο αγαπά τους ανθρώπους του! Σε καιρό διωγμού, ο διώκτης να πληρώνει να μεγαλώσει, μέσα στα ιουδαϊκά ήθη και έθιμα (!), αυτός που θα τον κατέστρεφε.

Όταν μεγάλωσε, το πήρε η κόρη του Φαραώ στο παλάτι, το υιοθέτησε και το ονόμασε Μωυσή, που σημαίνει από το νερό το έσωσα. Μωυσής σημαίνει υδατόσωστος, αλλά

ουσιαστικά υπήρξε Θεόσωστος, διότι ο Θεός κανόνισε να το δει με συμπάθεια η κόρη του Φαραώ και να δεχθεί να μεγαλώσει μέσα στο λαό του με ασφάλεια που παρείχε ο ίδιος (!) ο δυνάστης. Εκεί ο Μωυσής έζησε μέχρι που έγινε σαράντα ετών, μορφώθηκε, εκπαιδεύθηκε στη διοίκηση και έγινε δυνατός στα λόγια και τα έργα (Πραξ. 7,22). Ζούσε μέσα στα πλούτη, τη γλιδιά και την ευμάθεια. Δόξα, τιμές και βασιλικά μεγαλεία τον περιέβαλαν. Κι όμως δεν ξεχνά το λαό του. Δεν προτιμά την προσωπική ευτυχία από την εθνική. Αφουγκράζεται τους καημούς, τους πόνους και τις πίκρες του λαού του. Όταν είδε μια μέρα ένα Αιγύπτιο να κτυπά ένα Ισραηλίτη, για να τον σώσει, αναγκάστηκε να σκοτώσει τον Αιγύπτιο. Ο Μωυσής τότε αναγκάστηκε να φύγει από την άνεση και τα πλούτη των ανακτόρων και να καταφύγει στην έρημο της Μαδιάμ, όπου τον φιλοξένησε ένας αλλόφυλος ιερέας των ειδώλων, ο Ιοθόρ ή Ραγουήλ.

Εκεί ο Μωυσής αναγκάστηκε να ζήσει άλλα σαράντα χρόνια στη μόνωση και το σκληρό περιβάλλον της ερήμου Μαδιάμ, βόσκοντας πρόβατα. Εκεί μέσα στη σιωπή, στην προσευχή, στην αυτοσυγκέντρωση, την κακοπάθεια, την πλήρη εγκατάλειψη και αφάνεια, ο Μωυσής, δέχεται αποκάλυψη από το Θεό. Βλέπει ένα μυστηριώδες φαινόμενο. Μία βάτος να φλέγεται και να μη κατακαίγεται. Κι ενώ πλησίασε για να δει τι συμβαίνει, άκουσε τη φωνή του Θεού να του αποκαλύπτει ότι ο Θεός τον διάλεξε για να σώσει το λαό του από τη δουλεία των Αιγυπτίων και ότι πρέπει να ετοιμάζεται για την αποστολή αυτή.

Πόσο ευμήχανος είναι ο Θεός! Πόσο πάνσοφος! Πόσο μυστηριωδώς κινείται και ελίσσεται η θεία πρόνοια! Μέσα από την κακία και τη μοχθηρία των ανθρώπων, κάτω από τα αμείλικτα κτυπήματα του Διαβόλου και των συνεργατών του, κάτω από την καταπίεση των κατά καιρούς αντιχριστών, ο Θεός ετοιμάζει τη σωτηρία του λαού του. Ποιος θα το πίστευε ότι μέσα στο παλάτι του αντιχριστού Φαραώ θα μεγάλωνε ο χριστός του Θεού, ο Μωυσής, ο οποίος είχε χρισθεί για να σώσει το λαό του Θεού; Τι οξύμωρο και βλακώδες, αλλά και απίθανο, ο εχθρός του Ισραήλ να περιθάλλει και να προστατεύει αυτόν που θ' ανατινάξει το κράτος του;

Πόσο συμβολικό και διδακτικό το όραμα της φλεγόμενης και μη καιόμενης βάτου! Φλέγεται και κατακαίγεται ο λαός του Θεού, στο σύνολο του και κατ' άτομο χωριστά, από προβλήματα, θλίψεις, βάσανα, διωγμούς, διαβολικές μεθοδεύσεις και ανθρώπινες μοχθηρίες και κακίες, από αδελφικά μαχαιρώματα και εχθρότητα των οικείων, κι όμως δεν καταναλώνεται και δεν εξαφανίζεται. Η προστασία του Θεού φανερώνεται στη πλήρη της δόξα, όταν περισσεύουν οι πειρασμοί και οι διωγμοί. Κι όταν είμαστε χίλια τοις εκατό βέβαιοι για την καταστροφή μας, τότε, ο Θεός επεμβαίνει και μας σώζει, ενώ αυτούς που προσπαθούσαν να μας εξοντώσουν τους καταστρέφει. Μόνο να έχουμε πίστη ακλόνητη και ατράνταχτη.

Γι αυτό ο Παύλος μας υπενθυμίζει· «Από πίστη, όταν γεννήθηκε ο Μωυσής, οι γονείς του τον έκρυψαν ένα τρίμηνο, διότι είδαν το παιδί χαριτωμένο και δεν φοβήθηκαν το διάταγμα του βασιλιά. Από πίστη ο Μωυσής, όταν μεγάλωσε, αρνήθηκε να λέγεται υιός της θυγατέρας του Φαραώ. Προτίμησε μάλλον να συγκακουχείται με το λαό του Θεού, παρά να έχει πρόσκαιρη αμαρτωλή απόλαυση. Από τους θησαυρούς της Αιγύπτου θεώρησε μεγαλύτερο πλούτο τον ονειδισμό του να είναι χριστός (χρισμένος από το Θεό να σώσει το λαό του), διότι απέβλεπε στη θεία ανταπόδοση. Από πίστη εγκατέλειψε την Αίγυπτο, χωρίς να φοβηθεί τον θυμό του βασιλιά. Διότι τον άορατο Θεό, σαν να τον έβλεπε, τον πίστευε και υπάκουε σ' αυτόν (Εβρ. 11,23-27).

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης